

Darul pentru copii orfani

de **Brigitte B. Nussbächer**

Uneori se întâmplă miracolul, ca o persoană să folosească suferința prin care a trecut, pentru a deveni o binecuvântare pentru alții.

Ursula vrea să le ofere orfanilor șansa unui nou început. Fotografie privată

Masacrul Hamas din 7 octombrie 2023 a lăsat orfani sute de copii israelieni. De asemenea, sute de copii au fost forțați să privească, cum părinții lor au fost răpiți. Ursula, care a avut o experiență similară, se implică acum pentru orfanii israelieni. Povestea adevărată a unei femei, care a început acum 80 de ani și nu s-a încheiat până în ziua de azi.

Deportarea în Uniunea Sovietică/Ucraina - 1945

Era o noapte geroasă de ianuarie, în iarna anului de război 1945, în Brasov, Transilvania. Străzile la ora 6.00 dimineața erau întunecate și pustii. Doar câte o căruță cu cai se deplasa printre case. Erau patrule mixte româno-sovietice, care mergeau din casă în casă cu liste pregătite. Oricine se afla pe această listă, era condamnat să fie deportat în Uniunea Sovietică pentru a efectua așa-numitele "reparații" sub formă de muncă forțată.

Din august 1944, România și, prin urmare, Transilvania, s-au alăturat țărilor aliate și au fost prin urmare aliați și cu Uniunea Sovietică. Dar înainte de aceasta, România susținuse războiul de

agresiune al Germaniei. Când înfrângerea Reich-ului german a devenit evidentă, regele Mihai al României a pus capăt dictaturii militare a lui Ion Antonescu și alianței militare cu Reich-ul german printr-un coup d'état (o lovitură de stat). România a schimbat frontul în mijlocul războiului.

Dar, în ciuda acestei schimbări, în toamna anului 1944, Stalin a cerut 100.000 de așa-numiți muncitori "voluntari" din România drept compensație pentru fosta alianță cu Germania, pentru a reconstrui Uniunea Sovietică.

Spre deosebire de alte țări, România nu îi expulzase din țară pe membrii minorității germane din Transilvania.

Începând din ianuarie 1945, civili din minoritatea germană, apți pentru muncă (bărbați cu vârste între 16 și 45 de ani și femei cu vârste între 18 și 30 de ani), au fost deportați noaptea de către militarii ruși și români și duși în vagoane pentru vite pentru a fi supuși muncii forțate. Acest lucru se făcea în mod sistematic: intrările în localități erau blocate de către armată și poliție, iar traficul telefonic, telegrafic și feroviar era întrerupt. Evadarea era imposibilă. Oamenilor afectați li s-a spus să se pregătească pentru transport în decursul unei ore – fără ca să știe unde se duc sau cât timp vor fi plecați. Un singur bagaj era permis. Nu s-a ținut cont de cei care au rămas în urmă, chiar dacă erau copii rămași fără părinți.

Acum trăsura se oprise în fața unei case din centrul vechi din Brasov. Bătăi puternice în poartă, voci bărbătești stridente. Ursula, în vârstă de cinci ani, și fratele ei de trei ani au fost treziți cu brutalitate din somn. Au ieșit din camera lor, complet confuzi, și au fost brusc confrunțați cu bărbați înarmați, în uniformă, care strigau la părinții lor într-o limbă necunoscută. Au început să plângă, dar nimeni nu le-a explicat ce se întâmplă. I-au văzut pe părinții lor strângând câteva lucruri dar nu au înțeles nimic. Apoi o ultimă îmbrățișare grăbită și deodată locuința era părăsită și teribil de tăcută. Ursula a ieșit în fugă pe balcon - trăsura trasă de cai era acolo jos. A privit cum părinții ei erau împinși în ea. A strigat și a plâns, dar caii porniseră deja și trăsura a dispărut în negura nopții. Cei doi copii stăteau pe balcon, neajutorați și pierduți. Erau prea mici pentru a-și da seama de amploarea a ceea ce se întâmplase. Dar în subconștientul lor și-au dat seama că s-a întâmplat ceva teribil. Știau că sunt singuri și se întrebau cu disperare când se vor întoarce părinții lor.

În primele zile, vecinii au avut grijă de copiii și au încercat să găsească rudele lor. Copiii au fost separați și găzduiți pe rând de rude diferite, totdeauna pentru câteva luni. În total, Ursula a stat la patru mătuși diferite, dintre care unele aveau copii; timp de doi ani, un unchi a plătit o învățătoare, pentru a o lăsa să locuiască acolo. Anii au trecut fără ca Ursula să cunoască din nou sentimentul de siguranță și de apartenență. Rănile sufletului ei au devenit cicatrici pe viață. A învățat de la bunica ei, că Dumnezeu însuși este [tatăl copiilor abandonati](#) - acest gând și rugăciunea, au alinat-o puțin. Dar părinții ei nu s-au mai întors niciodată.

Ursula cu fratele și părinții ei, 1944. Fotografie privată

Destine post-război

Abia mulți ani mai târziu, Ursula a aflat ce s-a întâmplat cu ei.

Tatăl ei a fost trimis într-un lagăr de muncă în Ucraina de astăzi. Condițiile pentru cei care lucrau forțat erau mizerabile. Mulți au murit de epuizare și de boală. Le lipsea totul. Cea mai rea era foamea. În lunile de vară, mâncau iarbă - iarna, nu știau cum să supraviețuască fără să fure câțiva cartofi de la cantină. În fiecare seară, altcineva se furișea în bucătărie și aducea înapoi câțiva tuberculi pentru toți. Apoi a venit rândul tatălui Ursulei. Pentru el, un om corect, fostu director comercial, gândul de a fura era deosebit de dificil. Dar nu vedea altă soluție. Pentru că auzul îi fusese afectat, nu a auzit gărzile ucrainiene care se apropiau. Aceștia l-au prins și au început să-l bată. L-au bătut până când a încetat să strige - până când a încetat să respire: pentru câțiva cartofi!

După 5 ani, mama Ursulei a fost dusă într-un lagăr din Austria cu un transport de pacienți. România se afla la 1000 de kilometri distanță, iar în anii Cortinei de Fier nu existau posibilități normale de călătorie între Vest și Est. În lagăr, ea a cunoscut un alt bărbat și a emigrat cu el în America.

Prin urmare, Ursula a rămas efectiv orfană, pe de o parte din cauza răzbunării sovieticilor pentru invazia nazistă, și pe de altă parte din cauza atitudinii mamei sale.

Singură

Timpul a trecut. A învățat o meserie, s-a căsătorit tânără și și-a întemeiat propria familie. Ea și soțul ei au crescut în total șase copii. Au avut o inimă atât de mare pentru toți cei nevoiași, încât erau renumiți în oraș. Oamenii știau, că dacă veneau la Ursula, puteau să conteze pe ea, pentru ajutor. Pentru că ea nu uitase niciodată ce înseamnă să fii lipsit de ajutor. Voia să ferească pe alții de acest sentiment, pe cât posibil. Timpul singurătății și al abandonului trebuia să se termine - pentru ea și pentru toți care îi erau apropiați.

Ursula ca mireasă, 1962

Ursula cu soțul și copiii ei, 1982. Fotografie privată

Schimbarea destinului

La aproximativ cincizeci de ani după deportarea părinților ei, Ursula și soțul ei se pregăteau să plece acasă într-o duminică după-amiază, după un eveniment, când au observat trei copii, cu vârste între 10 și 15 ani, care stăteau la ușa sălii, părând să nu aparțină nimănui. Era ceva la ei, ce a răsunat în sufletul Ursulei. Ea s-a apropiat de copii și i-a întrebat cu cine au venit. Răspunsul a fost: cu nimeni. Și unde mergeau acum: înapoi la gară, unde locuiau. Ursula a scuturat din cap - era evident că ceva nu era în regulă aici. I-a invitat la prânz la ea acasă.

În timpul mesei, pe când copiii mâncau înfomețați, ea a aflat povestea lor. Părinții divorțaseră și cei patru copii rămăseseră cu mama lor. Când mama lor a murit de cancer câțiva ani mai târziu, sora cea mare a avut grijă de cei trei mai mici. Dar acum voia să se căsătorească, iar logodnicul ei îi ceruse să îi trimită pe copii la tatăl lor. Tatăl, însă, a refuzat să îi primească. Ei nu cunoșteau nici o altă rudă. Nu știau la cine ar fi putut apela. Nu cunoșteau nici o lege, nu erau conștienți de nici o obligație de întreținere (din partea statului) și nu ar fi avut nici o posibilitate de a le revendica conform legislației în vigoare. Se simțeau neajutorați, nedoriți și fără opțiuni. Deveniseră de facto orfani și copii ai străzii.

Anii din copilărie se derulau în fața ochilor Ursulei: își amintea cum era trimisă de la o mătușă la cealaltă și cum nu se simțea binevenită. Acum vedea în acești copii tristețea și nesiguranța care o însoțeau de atâția ani. A decis să oprească ciclul suferinței. Ea și soțul ei i-au primit pe cei trei - pe lângă proprii lor copii (dintre care patru nu mai locuiau acasă) - în casa lor, chiar dacă era o provocare uriașă pentru familie atât din punct de vedere al spațiului, cât și financiar. Apoi au început să caute soluții pe termen lung: au cazat pe cel mai mic copil într-un orfelinat privat, unde a fost bine îngrijit. Pentru copilul mijlociu, care încă trebuia să meargă la școală, au găsit după câteva luni un internat. El astăzi locuiește în Franța. Cea mai mare, Liliana (avea 15 ani la acea vreme), a rămas cu ei în casă și a început o școală profesională de croitorie, pe care a terminat-o cu succes. Ursula a avut grijă de ea timp de patru ani. La nunta Lilianei, Ursula și soțul ei au preluat rolul de părinți ai acesteia. Astăzi, Liliana are o căsnicie fericită, închiriază camere de oaspeți în Râșnov, are trei copii și conduce împreună cu soțul ei o lucrare de cercetași pentru copii și tineret.

*Liliana, la 15 ani
Fotografii private*

Nunta lui Liliana, 1998

Liliana cu familia ei, 2016

Ursula a reușit să se opună suferinței și să le ofere acestor trei copii șansa unui nou început, în ciuda tuturor pierderilor pe care le-au trăit. Își asumase voluntar această sarcină și o purta împreună cu soțul ei. Spre surprinderea ei, nimeni din cercul cunoșcuților nu a întrebat-o cum se descurcă. În afară de o singură donație, nu au primit niciun sprijin. Cu toate acestea, a fost

Într-un fel și o vindecare pentru ea. Încă din adolescență, se întrebase dacă va putea într-o zi să ajute copii orfani, dacă dragostea ei pentru alții va alina durerea, provocată de pierderea siguranței unei case părintești. Se părea că cerul s-a închis... dar nu era încă sfârșitul.

7 octombrie 2023

Era o dimineață răcoroasă, chiar înainte de răsăritul soarelui, în toamna anului 2023, în Israel, la granița cu Gaza, în ultima zi a Sărbătorii Corturilor. La ora 6:00 dimineața, drumurile liniștite străluceau în lumina soarelui și erau pustii. Apoi, brusc, motociclete și pick-up-uri au trecut în viteză pe străzi. Erau teroriști înarmați până în dinți din Brigăzile Hamas din Fâșia Gaza, care trecuseră cu forță granița cu Israelul și mergeau acum din casă în casă. Oricine locuia în aceste case era condamnat să fie rănit, violat, răpit sau ucis. Scăparea era imposibilă. Teroriștii au numit acest atac "[Inundația Al Aksa](#)" și au declarat că scopul lor era să elibereze Ierusalimul de israelieni.

Teroriștii s-au oprit în kibbutzurile de la graniță. Bătaie furtunoasă în uși, voci bărbătești stridente. Locuitorii și copiii au fost treziți cu brutalitate din somn. Au ieșit din camerele lor, complet confuzi, și au fost confrunțați brusc cu bărbați înarmați, în uniformă, care împușcau și strigau la ei într-o limbă necunoscută. Ei nu înțelegeau nimic. Alte focuri de armă și deodată locuința era părăsită și teribil de tăcută. Un cadavru a fost lăsat pe podea; mama a fost târâtă afară din casă și împinsă în pick-up. Teroriștii nu au ținut cont de nimic. Copiii au început să țipe și să plângă, dar nimeni nu le-a explicat ce se întâmplă, iar pick-up-ul se pusese deja în mișcare cu motorul huruind și mașina a dispărut din fața lor. Copiii au rămas în urmă - neputincioși și pierduți. Erau prea mici pentru a-și da seama de amploarea a ceea ce s-a întâmplat. Dar în subconștientul lor și-au dat seama că se întâmplase ceva teribil. Știau că sunt singuri și se întrebau cu disperare când se vor întoarce părinții lor.

Case distruse

Urme de sânge. Fotografii private

Cadavre arse. Fotografie Zaka

Chemarea vieții nu se va sfârși niciodată

Deși a fost cu mult mai brutală, era o experiență asemănătoare cu cea a Ursulei, de data aceasta cauzată de atacul bestial al unui grup terorist, care a lăsat orfani sute de copii israelieni, iar pe mulți i-a și omorât.

La peste 4.000 de kilometri distanță de orașul, în care locuiește Ursula acum. Între timp, ea și-a sărbătorit nunta de aur împreună cu copiii și nepoții ei. Cu câțiva ani mai târziu, soțul ei a murit și ea locuiește acum la una dintre fiicele sale.

Aniversarea nunții de aur a Ursulei în 2012 cu copiii și nepoții ei. Fotografie privată

Ursula a fost ea însăși în Israel în 1995 și a fost impresionată de această țară, în special de locuitorii săi. De asemenea, pentru ea Israelul este [poporul ales al lui Dumnezeu](#) din Biblie. În consecință, a fost tulburată de aceste evenimente.

În aprilie 2024, la 6 luni după masacrul Hamas și cu puțin timp înainte de atacul iranian, fiul ei cel mare și soția lui, care se angajează voluntari pentru Israel, au zburat acolo pentru a-i ajuta pe cei afectați. Ei au relatat în particular și pe site-ul lor [ARC to ISRAEL](#) despre soarta oamenilor pe care i-au întâlnit în [localitățile distruse](#). În ultima lor seară la Ierusalim, au întâlnit un cuplu: Smadar și Shlomo, care aveau o întâlnire cu președintele israelian, pentru a pleda pentru eliberarea trupului mort a cumnatei lor Maya, care fusese dusă în Gaza de teroriști.

Avner, soțul Mayei, a fost, de asemenea, ucis la 7 octombrie în kibbutzul Nir Oz și între timp a fost înmormântat. Avner și Maya lasă în urmă 4 copii, de care Smadar și Shlomo au acum grijă, pe lângă cei trei copii ai lor. (vezi articolul: [Bring Maya Home Now!](#)).

Smadar & Shlomo cu fiul Ursulei și soția lui, 2024 Avner & Maya cu copiii lor înainte de 7.10.2023

Un destin dintre 240 de persoane răpite, două destine dintre aproximativ 1.400 de persoane ucise. Și o poveste care oferă o imagine individuală a suferinței și distrugerii și care încearcă să transmită amploarea personală a suferinței indivizilor.

O poveste care i-a amintit Ursulei de propriile sale experiențe traumatizante, de noaptea în care părinții ei au fost răpiți - și de modul în care, 50 de ani mai târziu, ea i-a luat în grijă pe cei trei

orfani, în timp ce restul lumii privea nepăsătoare. De atunci au mai trecut aproximativ 30 de ani. Și totuși, ciclul pare să se repete în continuare ca într-o spirală: mai mulți orfani, mai multă indiferență, mai multă suferință.

Însă nici de data aceasta, Ursula nu a vrut să stea nepăsătoare. La fel ca în urmă cu 30 de ani, a ales calea mai dificilă, a conștientizat soarta acestor familii și își dorește să le sprijine. Din motive de sănătate, nu mai poate călători în Israel și, ca văduvă, are doar un venit foarte mic. Dar se apropie cea de-a 85-a aniversare a ei în ziua de 7 septembrie 2024. Deoarece unul dintre ginerii ei va împlini 60 de ani în aceeași zi, au decis să organizeze împreună o sărbătoare mai mare. Ea a sesizat această ocazie specială și își dorește un singur lucru drept cadou de ziua ei: donații pentru orfanii israelieni și donații pentru familiile care au adăpostit orfanii.

Încă o dată, Ursula vrea să se opună suferinței, să aline durerea cu dragostea ei și să le ofere acestor copii șansa unui nou început, în ciuda tuturor pierderilor suferite. Acesta este răspunsul ei foarte special la durerile și greutățile pe care ea însăși le-a suferit: un mesaj de compasiune, solidaritate și ajutor activ. Și un apel către lume, să nu ignore suferința cauzată de terorismul Hamas în Israel. Darul ei este darul pentru orfanii israelieni din 7 octombrie 2023. Faptul că poate dăruia, o face să se simtă bogată și împlinită.

Uneori se întâmplă miracolul, ca o persoană după suferința prin care a trecut, să se depășească pe sine și să devină o binecuvântare pentru alții, care trec prin situații asemănătoare. Aceasta este povestea minunată a unei femei, care a început în urmă cu 80 de ani și care continuă și astăzi.

Viața Ursulei a fost o binecuvântare pentru mulți. Vara 2024. Fotografie privată

Alte articole de Brigitte B. Nussbächer găsiți la: www.arc-to-israel.org/en/artikel __